FD Persoonlijk Magazine
Thomas de Heide, Jeroen Bos, Linda Huijsmans

PERSOONLIJK

Dit zijn de filantropen van nu

Ze zijn jong, hebben drukke levens en zetten zich toch in voor een goed doel. Acht weldoeners vertellen wat zij doen voor een betere wereld en waarom ze juist dat doen.

Fotografie: Benning/Gladkova

De gulle gever

Dit artikel is onderdeel van de Filantropen-special 2019 van FD Persoonlijk. Lees hier de andere artikelen.

Zij geeft uit naam van haar man

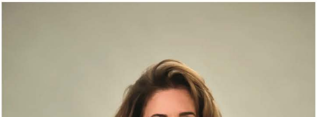

Emilie van Karnebeek (50) is voorzitter van het Jeroen Pit Huis Project, een gepland huis bij het UMC in Amsterdam waar zieke kinderen en hun families kunnen verblijven. Zelf doneert ze 3,5 miljoen euro.

Ze had eerder verantwoordelijke functies, maar nog nooit werkte Van Karnebeek zo hard. Overleg met verzekeraars, geldschieters, het ministerie. Ook praat ze met zieke kinderen en hun families. Zo weet ze dat kinderen vanuit hun bed hun huisdier willen zien en dat ze een bank willen om op te chillen. 's Avonds in bed zijn er nog de vele mails, maar Van Karnebeek bruist van de energie. 'Ik denk elke dag: dit huis moet er komen!'

Na een ziekbed van bijna zes jaar overleed in 2012 haar man, Jeroen Pit, aan darmkanker. Zij bleef alleen achter met hun drie kinderen. 'Ons leven kwam tot stilstand.'

De boel op de rit houden was het doel. Maar toen Van Karnebeek vier jaar geleden sprak met haar zus Clara, veranderde er iets. Clara werkte als arts in Canada en vertelde over een huis waar ernstig zieke kinderen en hun families na opname verblijven voor ze naar huis gaan. Zo krijgen de vaak ontregelde gezinnen tijd om op adem te komen, de ouders leren hoe ze medicijnen moeten toedienen en er is psychologische hulp. Het resultaat: kortere opnames in het ziekenhuis, minder heropnames en een aangenamer leven voor het hele gezin.

Het wakkerde een vuurtje aan bij Van Karnebeek, die zelf de uitwerking van het ziekbed van haar man op haar gezin ervoer. In die periode kreeg ook nog een van haar zoons epilepsie en later haar dochter reuma. Inmiddels gaat het goed met hen. 'Onze situatie was anders, maar ik kon me verplaatsen in wat die gezinnen doormaken. Ernstig zieke kinderen zijn kwetsbaar en het hele gezin heeft het daar zwaar mee.'

Een ziekenhuis is vooral ingericht op het leveren van medische zorg, Van Karnebeek wil een warme plek bieden waar de families weer een gezin worden. 'Het Jeroen Pit Huis moet zorgen voor een goede, veilige overstap naar het eigen huis.'

Van Karnebeek, opgeleid als bedrijfskundige, pakte het professioneel aan. 'Jeroen zei altijd: "Als je iets doet, doe het dan goed."' Er kwam een businessplan en ze zegde haar baan op als cfo van vastgoedbedrijf Aedes. 'Spannend, want ik gaf de structuur op die ik zo hard nodig had.' Spijt heeft ze niet gehad. 'Ik ging van een periode vol verdriet naar iets moois en nieuws.'

Nog meer huizen

Van Karnebeek voelt zich bevoorrecht dat ze haar baan kon opzeggen en ook 3,5 miljoen euro kan doneren. Het bedrag komt uit de erfenis van Jeroen, die mede-eigenaar was van een investeringsmaatschappij. Daarnaast zetten zo'n veertig mensen zich vrijwel allemaal kosteloos in. 'Het raakt een snaar bij mensen, ik zie veel bevlogenheid.' Ook haar kinderen, Isabelle, Olivier en Roemer, zijn enthousiast. Die vinden het 'heel vet' wat hun moeder doet.

'Ik ging van een periode vol verdriet over naar iets moois'

Het ophalen van geld noemt ze het enige ongemakkelijke onderdeel. In totaal is 7 miljoen euro nodig, 1 miljoen staat nog open. 'Mensen benaderen die dicht bij je staan lijkt makkelijk, maar is het lastigst. Ze moeten ook nee kunnen zeggen.'

Haar doel: een huis bij ieder academisch ziekenhuis in Nederland. 'Ik geef me tot mijn pensioen dus ik heb nog even.' Jeroen had het prachtig gevonden, daar is ze zeker van. 'Hij zou gezegd hebben: "Dat fixen we." Hoe mooi was het geweest als we dit samen hadden kunnen doen.' — ***Thomas de Heide***

Hij regelde alles zelf

Roderik Schaepman (46) is sociaal ondernemer en initiatiefnemer van De Buurtcamping: 35 campings waar buurtgenoten met elkaar kamperen. Dat moeten er honderden worden.

Nadat hij in Amsterdam was komen wonen, realiseerde Roderik Schaepman zich dat hij nauwelijks wist wie zijn buren waren. 'De meeste mensen leven langs elkaar heen. Er zijn geen plekken waar we elkaar allemaal ontmoeten.'

Hij begon de mensen die hij tegenkwam te groeten. Daarna plantte hij perkjes zonnebloemen om de straat wat op te fleuren. Vervolgens kwamen er een buurtborrel en een barbecue. En daar ontstond, toevallig, het idee voor De Buurtcamping. 'Terwijl we daar stonden te eten en te drinken, was iets verderop iemand zijn tent aan het uitproberen. Ik dacht: als er één plaats is waar sociale verschillen verdwijnen, is het wel de camping. Niemand draagt er een pak of uniform en je maakt er gemakkelijk een praatje met elkaar.'

Hij stapte naar het stadsdeel en in de zomer van 2013 konden inwoners van Amsterdam-Oost drie dagen kamperen in het Oosterpark. De Buurtcamping was meteen een succes. Afgelopen zomer hebben door heel Nederland 35 tijdelijke campings gestaan. Diversiteit staat daarbij voorop. 'Het is geen camping voor mensen met weinig geld, maar voor alle buurtbewoners', benadrukt Schaepman. 'Een derde van de plekken is gratis voor onze vrijwilligers, een derde verhuren we met korting aan mensen met een kleine beurs en de rest betaalt gewoon. Iemand heeft De Buurtcamping omschreven als de ideale samenleving in het klein.'

Bewoners, bedrijfjes en organisaties uit de buurt kunnen activiteiten organiseren, variërend van samen hardlopen en bomen knuffelen tot koken op een groot vuur. Lekker voor je tentje blijven zitten is ook prima. Kampeerders maken zelf reportages en interviews voor het eigen radiostation KomKomKommer en de huis-aan-huiskrant De Pleerol.

Geen gratis tv

Eigen onderzoek wijst uit dat deze minivakantie haar uitwerking niet mist. Schaepman: 'Gemiddeld leren de deelnemers dertien nieuwe buurtbewoners kennen. Het samen kamperen maakt de buurt sterker en het levert grotere waardering voor het park op.'

> **'We kunnen doorgroeien naar honderden campings, maar daarvoor is een sterke organisatie nodig'**

Door het succes groeide De Buurtcamping hem bijna boven het hoofd. 'Delegeren is niet mijn grootste kracht.' Dankzij subsidie kon hij medewerkers in dienst nemen. Dat gaf lucht. 'We kunnen doorgroeien naar honderden campings, maar daarvoor is een sterke organisatie nodig.'

Schaepman is een à twee dagen per week betaald bezig met De Buurtcamping. Die tijd besteedt hij voornamelijk aan het zoeken van fondsen en sponsors. Daarnaast ontwikkelt hij voor bedrijven, organisaties en overheden communicatiecampagnes rond maatschappelijke thema's. Het bedrijfsleven blijft nog wat achter als donateur, stelt hij. Zijn droom is uiteindelijk heel Nederland samen te laten kamperen. Een provider die aanbood alle kampeerders gratis tv te laten kijken, werd daarom vriendelijk bedankt. 'Dat staat haaks op ons verbindende doel. Maar verder zijn bedrijven, groot of klein, die net als wij vinden dat het contact met je buurtgenoten belangrijk is, van harte welkom.' — ***Linda Huijsmans***

Zij koos voor een andere carrière

Anne Heinsbroek (40) zette de stichting De VoorleesExpress op, die kinderen met taalachterstand helpt. Ze is opgeleid als designer, maar wijdt haar leven aan haar goede doel.

De behoefte iets voor de maatschappij te doen, kreeg Heinsbroek met de paplepel ingegoten. ‘Mijn ouders waren ontwikkelingswerkers.’ De VoorleesExpress begon als een spontane, ludieke actie, maar voelt steeds meer als een missie.

Zo’n dertien jaar geleden kwam Heinsbroek in de Utrechtse wijk Kanaleneiland wonen, een buurt die niet lang na haar komst tot Vogelaarwijk werd bestempeld. Ze had net de Design Academy Eindhoven afgerond en trok in bij een Turkse vriendin. ‘In Kanalen- eiland was het alsof ik in het buitenland terechtgekomen was.’

De zus van haar vriendin woonde ook in de wijk, met haar twee kinderen van vier en zes jaar. ‘Zij spraken niet veel Nederlands en ik zocht een manier om contact te leggen. Ik bedacht dat ik de kinderen kon voorlezen. Zo hadden we contact en het hielp ze met hun Nederlands.’

Al snel wist Heinsbroek: dit wil ik voor meer gezinnen doen. Samen met haar zus Marieke ging ze op zoek naar gezinnen die wilden meedoen. Dat viel niet mee. ‘In Houten, waar wij zijn opgegroeid, zijn weinig andere culturen. We wisten niet hoe je bij een Turks of Marokkaans gezin achter de voordeur komt.’

Ze probeerden het met flyers en via onderwijzers, maar dat leverde niets op. ‘Uiteindelijk was er een Marokkaanse vrouwenorganisatie die overtuigd raakte door onze vasthoudendheid. Zij zijn met gezinnen gaan praten en sindsdien hebben we alleen maar wachtlijsten.’

Inmiddels is het lokale initiatief van Kanaleneiland uitgegroeid tot een landelijke stichting. De VoorleesExpress helpt jaarlijks bijna zesduizend gezinnen, die kampen met taalachterstand. Duizenden vrijwilligers komen een halfjaar elke week voorlezen, aan kinderen van twee tot acht jaar. Dat doen ze bij de kinderen thuis. De vrijwilligers helpen ook de ouders te werken aan taal en leesplezier.

‘Toen we begonnen, waren we erg op de kinderen gericht’, zegt Heinsbroek. ‘Maar als je echt iets wilt bereiken, zijn de ouders doorslaggevend. Die moet je in beweging krijgen.’ Daar kwam nog flink wat inlevingsvermogen bij kijken. ‘Als je binnenkomt bij een gezin met een taalachterstand of het risico daarop, stap je echt een andere wereld binnen. Dat geldt zelfs als het oorspronkelijke Nederlanders zijn. Heel veel dingen die ik vanzelfsprekend vind, zijn voor een ander vreemd. Veel ouders zijn bijvoorbeeld niet gewend veel met kinderen te praten, terwijl ik dacht dat dat normaal was.’

Beter op school

De VoorleesExpress is uitgegroeid tot Heinsbroeks levenswerk. Haar diploma van de Design Academy ligt ongebruikt in de la en daar heeft ze geen spijt van. ‘De designwereld is nu wel meer bij de maatschappij betrokken, maar toen ik in Eindhoven studeerde, was die erg in

> **‘Ik heb hier nu voor gekozen en ik heb er ontzettend veel van geleerd’**

zichzelf gekeerd. Het ging om trends en hoe je daarop inspeelde. Ik was daar niet goed in. Ik was meer bezig met de dynamiek tussen mensen.'

Onafhankelijke onderzoekers hebben bewezen dat de VoorleesExpress kinderen vooruithelpt. Zij krijgen onder meer een beter verhaalbegrip en dat is weer gunstig voor hun schoolprestaties.

'Ik heb hier nu voor gekozen en ik heb er ontzettend veel van geleerd. Ik ben blij dat ik iets kan bijdragen aan gelijke onderwijskansen, maar het is vooral geweldig deel uit te maken van iets wat zoveel mensen plezier geeft.' — ***Jeroen Bos***

Hij geeft 10 procent van zijn loon

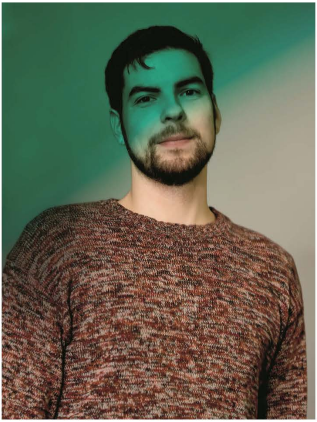

Floris Wolswijk (29) is ondernemer en geeft jaarlijks 10 procent van zijn inkomen aan een goed doel.

Tijdens zijn studie psychologie stuitte Floris Wolswijk via YouTube op lezingen van Peter Singer. De Australische filosoof vindt dat we de verplichting hebben het lijden van anderen te verminderen en dat we dit op een zo effectief mogelijke manier moeten doen. Dat raakte Wolswijk. 'Deze beweging, het effectief altruïsme, stelt dat we net zo kritisch moeten zijn in onze keuze voor een goed doel als we zijn bij de aanschaf van nieuwe spullen. Geef je geld niet zomaar, maar baseer je keuze op onderzoek.'

Hij verdiepte zich in effectief altruïsme en legde nog tijdens zijn studie de Giving What We Can-pledge af. 'Daarin leg je contractueel vast dat je geeft wat je kunt. Voor studenten en minima is dat 1 procent van het inkomen. Kun je meer missen, dan beloof je ieder jaar 10 procent van je inkomen te geven.'

Wolswijk is oprichter en mede-eigenaar van Queal en verkoopt gezonde fastfood in de vorm van shakes en repen. Met een omzet van meer dan een miljoen euro per jaar timmert de ondernemer vanuit Rotterdam lekker aan de weg.

Tegen malaria

'Doneer je overuren aan een goed doel. Dan bereik je meer'

De organisatie Give Well onderzoekt de effectiviteit van goede doelen, waar Peter Singer op hamerde, en publiceert ieder jaar een lijst met organisaties die per ingelegde euro het meest uitrichten. Malariabestrijding scoort hoog, net als het uitdelen van vitaminesupplementen en ontwormingstabletten. 'Ik schenk daarom al een aantal jaar geld aan de Against Malaria Foundation. Die stichting koopt en verspreidt klamboes. Die malarianetten zijn enorm effectief, want wie niet gestoken wordt, krijgt geen malaria en kan dus gewoon naar school of naar het werk. Dat heeft direct invloed op het inkomen en dus de welvaart en het welzijn van de mensen daar.'

Toch draait effectief altruïsme niet alleen om geld. 'Je geeft wat je kunt en dat kan dus ook tijd zijn of je vaardigheden.'

Al tijdens zijn studie bleek Wolswijk een goede organisator. Dat talent zet hij nu in om iedere maand bijeenkomsten te organiseren in Café Engels in Rotterdam voor iedereen die geïnteresseerd is in effectief altruïsme. 'Daar vertellen we over de beweging en we verwijzen mensen die zelf iets willen doen door naar relevante organisaties.'

Zelfs iets doen is vaak eenvoudiger dan gedacht. 'Veel mensen denken dat het goed is als ze een paar weken naar Afrika gaan om waterputten te slaan of een weeshuis te bouwen. Maar het is veel effectiever om binnen je expertise te blijven. Werk je bij een bank, doneer dan het geld van je overuren aan een effectief goed doel. Dan bereik je veel meer in een veel kortere tijd.' — ***Linda Huijsmans***

Zij geven vanuit een erfenis

De vader van Mark (40, links) en Dennis (38) Struis liet geld na aan de Koninklijke Nederlandse Redding Maatschappij. Zij lieten er een boot van bouwen.

'Onze vader zou zó trots zijn geweest', zegt Dennis Struis. Toen de Valerie Struis, genoemd naar de dochter van Mark, in 2017 in Stellendam werd gedoopt, was niet alleen de hele familie erbij, maar ook de directie van de Koninklijke Nederlandse Redding Maatschappij (KNRM), de burgemeester van Stellendam en natuurlijk de bemanning van de nieuwe reddingsboot. 'Pa had het prachtig gevonden; zo'n groot feest met zoveel mensen. Dat was echt iets voor hem', zegt Mark.

Dick Struis overleed plotseling. Hij bleek zijn hele vermogen nagelaten te hebben aan de KNRM. Daar schrokken de broers wel even van, omdat ze niet op de hoogte waren van hun vaders beslissing.

Er zijn meer mensen die zoals Dick een deel van hun vermogen aan de maatschappij nalaten, maar in dit geval was de KNRM ook niet van tevoren verwittigd. 'De KNRM nam contact met ons op en de afhandeling hebben we daarna in onderling overleg geregeld', vertelt Mark.

De zoons mochten beslissen wat de KNRM met het geld zou gaan doen. Voor hen stond vast dat daar een boot van gekocht moest worden. 'Een snelle, want daar hield pa van', glimlacht Mark. 'Nadat hij zijn winkel in damesmode verkocht had, schafte hij al een sloep aan.'

De stichting heeft 45 reddingstations langs de Nederlandse kust, waar ruim 1300 vrijwilligers werken, maar krijgt geen subsidie. Voor de inkomsten is ze afhankelijk van donaties. Het station Stellendam, aan het Haringvliet, was toe aan een nieuwe boot. Mark en Dennis maakten kennis met de bemanning. Tijdens het bouwproces hielden de KNRM en de bemanning van Stellendam de broers op de hoogte. 'We gingen kijken bij de kantelproef, dat was spectaculair', vertelt Dennis. Als de boot omslaat, kan de bemanning een soort airbag opblazen, een groot kussen dat de boot weer rechtop duwt.

Bij de proef was ook een deel van de bemanning aanwezig. 'Zij hebben ons echt geadopteerd. De sfeer is warm; er worden grapjes gemaakt, we bakken frikandellen en er is bier. We zijn altijd welkom', zegt Mark.

'Ze zijn redders. Zij kunnen met mensen in nood omgaan. In zekere zin waren wij ook in nood, doordat we overvallen werden door de erfenis. Zij bleven rustig en zeiden: we gaan jullie helpen. Ze hebben ons er meteen bij betrokken.'

Wees sterk

Ook in de keuze van de naam kregen ze de vrije hand. Het was direct duidelijk dat Valerie als oudste kleinkind van Dick de enige kandidaat was, ook al heeft hij haar nooit gekend.

Mark: 'In de twintigste week van de zwangerschap hoorden wij dat ze een gecompliceerde hartafwijking had. We hadden al een lijstje namen en ik ben gaan opzoeken wat die betekenden. Valerie betekent: wees sterk. Zij heeft kracht nodig. En dat geldt zeker ook voor de bemanning van de reddingsboot.' — ***Linda Huijsmans***

'Ze zijn redders. Zij kunnen met mensen in nood omgaan. In zekere zin waren wij ook in nood, doordat we overvallen werden door de erfenis'

Zij richtte een stichting op

Annemarie van der Sar (46) is voorzitter van de Edwin van der Sar Foundation, die mensen met hersenletsel steunt. De stichting draait op eigen geld, maar krijgt ook geld, materialen en diensten van sponsors en donateurs.

Annemarie van der Sar was 36 toen ze een hersenbloeding kreeg. Ineens viel haar leven stil. Na de schrik en de ontzetting moest ze twee jaar revalideren. Ze herstelde bijna volledig. ‘Ik wilde toen het liefst de deur achter me dichtsmijten. Ik was boos en teleurgesteld en wilde het allemaal achter me laten.’

Maar al snel ging de deur weer op een kier en uiteindelijk ging-ie zelfs wijd open. Van der Sar richtte met haar man een stichting op: de Edwin van der Sar Foundation. Het doel: mensen met hersenletsel ondersteunen bij hun herstel en ze helpen weer mee te komen in de maatschappij. Annemarie is voorzitter, haar man ambassadeur.

Ik ben bevoorrecht, realiseerde Van der Sar zich toen ze tijdens haar revalidatie in haar eentje in een zwembad van Manchester United lag, de club waar haar man toen doelman was. ‘Het bad was helemaal ingericht voor revalidatie, met warmer water en een verstelbare bodem. Edwin kon dit voor mij regelen door zijn uitgebreide netwerk. Dat is natuurlijk niet voor iedereen weggelegd. Dat realiseerde ik me heel goed.’

In Engeland bleef Van der Sar berichten en brieven krijgen van mensen die ook aan het revalideren waren. Hun verhalen maakten haar nog duidelijker hoeveel mazzel ze had, met al de faciliteiten waarover ze kon beschikken. ‘Toen besloten we de foundation op te richten.’

Van der Sar wil vooropstellen dat er in Nederland veel goede dingen gebeuren voor mensen die hersenletsel oplopen. ‘Het onderzoek, de behandeling in het ziekenhuis en de revalidatie zijn allemaal goed.’ Maar daarmee zijn veel getroffenen er nog niet. Want als ze ontslagen zijn uit het revalidatiecentrum, staat hun leven nog niet op de rit.

Niet dezelfde

Al snel na haar hersenbloeding kreeg Van der Sar te horen: ‘Je hebt geluk gehad, veel succes verder!’ Ze was nog niet volledig hersteld, maar goed genoeg om naar huis te gaan. ‘Vanaf dat moment moet je het zelf zien te redden.’

> **‘Ik was bevoorrecht, ik lag in mijn eentje in het zwembad van Manchester United te revalideren’**

Ze legt uit wat dat betekent: ‘Mensen met hersenletsel zijn vaak niet meer zoals voorheen. Ze kunnen overgevoelig raken voor licht en geluid, moeite hebben zich te concentreren, of problemen hebben met het uitvoeren van complexe handelingen in de juiste volgorde.’

Dat heeft een enorme invloed op het dagelijks leven. ‘Hier valt meer aan te doen’, vindt Van der Sar. ‘Wij proberen directe handvatten te bieden, om te voorkomen dat mensen in een isolement raken.’ Ze neemt zichzelf als voorbeeld: ‘Ik wilde graag sporten, maar kon niet tegen de prikkels van een sportschool, met die muziek en overal mensen.’ De foundation zorgt dat mensen onder begeleiding in daluren bij sportscholen of revalidatiecentra kunnen zwemmen of sporten. Goed voor hun conditie en sociale contacten.

Helpen bij baan

Een ander project is The Class, bedoeld om jongeren met hersenletsel weer terug in de maatschappij te helpen. ‘Het is een traject van een jaar, bedoeld om een baan te helpen vinden. Deelnemers krijgen een jobcoach en trainingen om hun kansen op de arbeidsmarkt te vergroten. Het unieke aan het programma is dat we ons ook richten op sport en een gezonde leefstijl. Alle jongeren krijgen dus een sportcoach toegewezen.’

‘De foundation kost tijd en energie. Ik had het niet hoeven doen, maar het geeft me veel voldoening’, zegt Van der Sar. ‘We – ik doe het namelijk niet alleen – bieden een luisterend oor. Daarmee maken we echt een verschil, hoor ik van de ouders van jonge revaliderende mensen. En ik zie het zelf ook. Er ontstaan mooie dingen.’ — **Jeroen Bos**

Hij geeft vanuit een familiestichting

Chris Goedhart (47) is directeur van het honderd jaar oude familiebedrijf Goedhart, van oorsprong een bouwmaterialen- groothandel, en franchisenemer van zeventien Gamma- en Karwei-winkels. Hij is bestuurslid bij de familiestichting Bon Coeur, die vorig jaar 657.000 euro doneerde.

De ouders van Chris Goedhart belegden acht jaar geleden een familiebijeenkomst. Ze deelden hun drie kinderen belangrijk nieuws mee: ze zouden een eigen stichting oprichten, om, nu ze op leeftijd waren, ‘de wereld beter achter te laten’. Of Goedhart en diens zussen bestuurslid wilden worden? Een naam hadden ze ook al: Stichting Bon Coeur.

Ieder bestuurslid heeft eigen thema’s onder zijn hoede. Goedhart richt zijn aandacht op armoede en hulpbehoevenden. ‘Het liefst help ik mensen weer op eigen benen te staan, zodat ze zicht hebben op een toekomst.’ Ook het in stand houden van kenmerkende gebouwen verdient hun aandacht. De stichting draagt regelmatig bij aan het opknappen van markante panden, zoals het voormalige monumentale roofdierenverblijf van Diergaarde Blijdorp in Rotterdam of de kerk in zijn woonplaats Nieuwkoop. ‘Die hebben we laatst een nieuw dak gegeven. De kerk zelf loopt leeg, maar zo blijft het gebouw behouden dat als een rode draad door onze levens loopt. Ik ben er getrouwd, net als mijn opa en oma.’

Je zou denken: een pot met geld en goede doelen om het onder te verdelen, dat is een en al harmonie. Toch voert de familie geregeld pittige discussies. ‘Elke familie vertegenwoordigt verschillende meningen en in een bestuur worden die uitvergroot. Een van mijn zussen heeft de kunstacademie gedaan- en zet zich graag voor cultuur in. Dat is een onderwerp waar ik minder mee heb. Mijn andere zus maakt zich sterk voor dieren. Zij heeft gewerkt als dierenartsassistent en woont landelijk, met veel beesten om zich heen.’ Toch leveren juist wisselende interesses veel op, verzekert hij. De familieleden moeten elkaar er des te meer van overtuigen waarom een bepaald doel geld moet krijgen. Tegelijkertijd ontstaan er projecten die hun interesses overlappen. ‘We steunen bijvoorbeeld de stichting Hulphond Nederland, daar help je zowel mens als dier mee.’

Bedelbrieven

Een aanzienlijk deel van het vermogen van zijn ouders is ondergebracht in de stichting. Volgens Goedhart een logische keuze, die ook fiscaal aantrekkelijk is. De jaarlijkse beleggingsopbrengsten gaan naar goede doelen, zodat het ingelegde vermogen niet verdampt. Vorig jaar werd 657.000 euro overgemaakt naar 22 goede doelen, projecten en organisaties, van Conny Janssen Danst tot het Ronald McDonald Huis en Stichting Het Vergeten Kind. En dan is er nog een noodfonds voor crisissituaties, zoals door de gevolgen van de cycloon die pas over Mozambique raasde.

> **'Ik kreeg tranen van ontroering bij het zien van het plezier van deze kinderen. En dan nog de inzet van alle vrijwilligers'**

Goedhart en zijn familieleden bekijken in hoeverre hun werkwijze hetzelfde blijft. 'Willen we meer doelen steunen of brengen we dat aantal iets terug en verhogen we de bedragen? En moeten we de melding van de site halen dat we geen ongevraagde voorstellen in behandeling nemen? Dan neemt het aantal bedelbrieven misschien toe, maar die ontvangen we nu ook.'

Goedhart komt over als een nuchtere man, iemand die je niet snel van zijn stuk brengt. Tot hij bij Bio Vakantieoord kwam tijdens een door de familiestichting gefinancierde vakantie voor gezinnen met gehandicapte kinderen. 'Ik kreeg tranen van ontroering bij het zien van het plezier van deze kinderen en het besef dat vakantie door allerlei belemmeringen voor hen niet vanzelfsprekend is. Daarnaast vond ik de inzet van alle vrijwilligers hartverwarmend; zoveel geduld heb ik niet.'

Door contact te leggen met mensen wier levens ver van hem af staan verbreedt Goedhart naar eigen zeggen zijn blik. Het maakt hem extra dankbaar dat zijn familie de mogelijkheid heeft deze mensen, onder wie daklozen en vluchtelingen, te ondersteunen. Tegelijkertijd gaat hij, eenmaal terug op kantoor na zo'n ontmoeting, weer snel over tot de orde van de dag. 'Tien minuten later denk ik aan een functioneringsgesprek of maak ik me er tijdens de lunch druk over dat de ham op is. Wat een paradox.' — ***Thomas de Heide***

Lees meer in FD Persoonlijk, het weekend magazine van Het Financieele Dagblad over mensen, cultuur, lifestyle, reizen, carrière en personal finance.

Thomas de Heide

Jeroen Bos

Meest gelezen

Banken: privacywet kan leiden tot te hoge lening aan klanten

De nieuwe ondernemer is jong, vrouw en scholier

Is dit ziekenhuis een lichtend voorbeeld voor de zorg?

FD Redactie
LinkedIn
Twitter
Facebook

FD Producten
FD e-paper
FD Wijnen
FD Vacatures

Service & Contact
Abonneren
Bedrijfslicenties
Bezorgklachten
Hulp bij inloggen
FAQ
Instellingen (Mijn FD)

Voorwaarden
Adverteren
Copyright
Cookies
Privacy
Werken bij FD Mediagroep
Familieberichten
Responsible Disclosure

BNR Nieuwsradio
Company.info
Energeia
ESB
FD Mediagroep
Fondsnieuws
Pensioen Pro
Springest